

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseinho, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **P. G.**
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2016, čj. MV-72938-7/SO-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 10. 10. 2016, čj. MV-72938-7/SO-2015, **se ruší** a věc se **vrací** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 16 342 Kč, a to k rukám jejího advokáta Mgr. Petra Václavka do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

1. Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 24. 3. 2015, čj. OAM-17423-24/DP-2014, jímž byla výrokem I. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném

znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a zároveň výrokem II. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítnuta její žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

2. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena s poukazem na to, že žalobkyně neplnila účel povoleného pobytu na území (výrok I.). Správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně fakticky nevykonává funkci jednatele. Dále jí povolení k dlouhodobému pobytu nebylo prodlouženo s ohledem na existenci jiné závažné překážky pobytu žalobkyně na území (výrok II.). Tato překážka byla shledána v tom, že je nelegálně zaměstnána u společnosti ARDEU MAX, s.r.o.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. V žalobě ze dne 10. 11. 2016 (spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku) žalobkyně označila napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné. Ministerstvo vnitra uvedlo, že *zejména* z provedeného výsledku vyplynulo, že žalobkyně nevykonává funkci jednatele společnosti ARDEU MAX, s. r. o. Neuvedlo nicméně, jaké další důkazy k tomu přispěly, což bylo nutné s ohledem na užití slova „zejména“ a s ohledem na § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“). Dále správní orgány uvedly, že žalobkyně *dle svých slov* funkci jednatele vykonávat v budoucnu nehodlá a nemá, což žalobkyně kategoricky odmítá a nikdy to během svého výsledku ani netvrdila.
4. Na základě faktu, že žalobkyně občasně vykonává v rámci podnikání i fyzické aktivity, nepodepisuje smlouvy a nevede účetnictví, vyvodilo Ministerstvo vnitra, že nevykonává obchodní vedení. V této souvislosti upozornila na to, že ve společnosti jsou dva jednatele (žalobkyně a její manžel) a je na společnosti a jednatelech, jakým způsobem si rozdělí činnosti. V mnohých situacích ani není v zájmu společnosti, aby oba jednatele dělali totéž. Zároveň jednatel nemusí mít odborné znalosti pro výkon všech činností, tudíž žalobkyni nemůže být přičítáno k tíži, že účetnictví má na starosti druhý jednatel. Rovněž skutečnost, že se žalobkyně reálně podílí na chodu společnosti, nemůže vést k závěru, že neplní funkci jednatele. Kvalitu práce jednatele mají hodnotit osoby, které jej do této funkce dosadily, nikoliv správní orgán. Správní orgány v rozporu s § 3 správního řádu rezignovaly na zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, například neprovedly výsledek druhého jednatele společnosti.
5. Za další problematický aspekt označila pojem jiná závažná překážka, pod který správní orgány podřazují domnělou nelegální práci. Jediným orgánem, který vyslovil domněnku o nelegální práci žalobkyně, bylo Ministerstvo vnitra, ačkoliv k takovým závěrům není oprávněno. Žádné relevantní rozhodnutí o nelegální práci nikdy nebylo vydáno kompetentním orgánem. Nadto upozornila, že proběhla kontrola úřadu práce a nelegální práci nezjistila. Zároveň uvedla, že je cizinkou a v důsledku jazykové bariéry mohlo dojít k nepochopení otázky – z toho důvodu v jedné výpovědi uvedla, že je zaměstnankyní, ačkoliv byla v té době také jednatelkou společnosti. Z její výpovědi naopak vyplývá, že zcela absentuje znak podřízenosti a nadřízenosti.
6. V neposlední řadě žalobkyně uvedla, že Ministerstvo vnitra prakticky ignorovalo vazby žalobkyně, které byly na území České republiky vybudovány. Ve věci byla porušena přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

7. Vzhledem k výše uvedenému navrhl žalobkyně, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Vyjádření žalované

8. V podání ze dne 21. 12. 2016 žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedla, že rozhodnutí není ani nepřezkoumatelné ani nezákonné, bylo řádně odůvodněno a je z něj zřejmé, z jakých podkladů žalovaná vycházela. Konstatovala, že žalobní námitky jsou shodné s odvolacími.
9. Přiměřenost dopadů rozhodnutí na sféru žalobkyně byla zkoumána. Jelikož důvod pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je dán i v případě manžela žalobkyně, přičemž pobytová oprávnění nezletilých dětí žalobkyně jsou vázána k pobytovému oprávnění rodičů, nedojde k nepřiměřenému dopadu do rodinného života žalobkyně, jelikož území České republiky bude muset opustit celá rodina společně. Ani dopad do soukromého života žalobkyně neshledala žalovaná nepřiměřeným ve vztahu k vykonávané dlouhodobé nelegální práci. Nelegální práci zákon o pobytu cizinců považuje za závažné jednání, jelikož je dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
10. Vzhledem k výše uvedenému navrhl žalovaná, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Replika žalobkyně

11. V podání ze dne 7. 2. 2017 se žalobkyně vyslovila k vyjádření žalované a setrvala na své pozici zastávané již v žalobě. Konstatovala, že pokud žalovaný na základě námitek žalobkyně uvedených v odvolání nenapravil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nemá žalobkyně jinou možnost, než se obrátit se žalobou na soud a opětovně vytknout vady, které nebyly napraveny. Dle žalobkyně žalovaný nechápe pojem rodinného života. Paušální konstatování, že pokud odjedou rodiče, pojedou i děti a není zde tedy žádný problém, je vzhledem k okolnostem případu, kdy děti zde žijí téměř celý život a považují Českou republiku za svůj domov, formalistické a nelidské.

V. Odkladný účinek

12. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) usnesením ze dne 8. 12. 2016, čj. 29 A 212/2016-42, přiznal žalobě odkladný účinek, jelikož shledal, že újma hrozící žalobkyni v případě nepřiznání odkladného účinku je nepoměrně větší, než újma způsobená třetím osobám. Zároveň přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Žalobkyně osvědčila, že na území České republiky pobývá dlouhodobě, je zde výdělečně činná, žije zde celá její rodina a děti žalobkyně zde dochází do školy.

VI. Posouzení věci soudem

13. Krajský soud v Brně ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba je důvodná. Při přezkumu soud vycházel ve smyslu § 75 odst. 1 soudního řádu správního ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

14. Žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně byla zamítnuta jednak z důvodu neplnění účelu pobytu na území (výrok I.) a jednak z důvodu existence jiné závažné překážky pro další pobyt na území (výrok II.).
15. Soud nejprve stručně předesílá, že v nedávné době rozhodoval věc, jejíž věcná podstata byla obdobná zejména ve vztahu k důvodům, které vedly k formulaci výroku II. rozhodnutí Ministerstva vnitra v aktuálně posuzované věci. Tímto dřívějším rozhodnutím je rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2018, čj. 29 A 159/2016-93, ve kterém soud posuzoval rozhodnutí Ministerstva vnitra a žalované, kterým nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt na území manželovi žalobkyně. Tato rozhodnutí vycházela rovněž z konstatování *jiné závažné překážky*, za kterou byl označen výkon dle názoru správních orgánů nelegální práce – zaměstnání pro společnost ARDEU MAX, s. r. o. Soud výše citovaným rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil. Jak bylo také zjištěno, sama žalovaná v jiném pozdějším řízení (o povolení trvalého pobytu manžela žalobkyně) dospěla ve vztahu ke stejné práci manžela žalobkyně k pochybnostem ohledně její závažnosti. Odlišnost aktuálně projednávané věci od věci řešené výše citovaným rozsudkem spočívá zejména v tom, že nyní správní orgány dospěly navíc také k závěru o neplnění účelu pobytu ze strany žalobkyně, zatímco ve vztahu k jejímu manželovi neměly pochybnosti o tom, že účel pobytu plní. Ve vztahu k nelegální práci a jejímu podřazení pod pojem *jiné závažné překážky* lze ovšem z výše citovaného rozsudku přiměřeně vycházet, na což soud na příslušném místě v odůvodnění upozorní.
16. Soud na úvod konstatuje, že napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považuje za přezkoumatelná, jelikož je zřejmé, na základě jakých podkladů bylo rozhodováno a jakými úvahami se správní orgány při svém rozhodování řídily, jsou tedy jako celek srozumitelně odůvodněná. I přes tento závěr zde existují dílčí nedostatky, namítané žalobkyní, které však nepřezkoumatelnost nezpůsobují.
17. Formulaci „zejména“, která se objevuje v odůvodnění rozhodnutí a naznačuje, že správní orgány vycházely z většího počtu důkazů, považuje soud za chybnou. Ze zbytku odůvodnění je totiž zřejmé, že správní orgán dospěl k závěru o neplnění účelu pobytu pouze na základě výpovědi žalobkyně a považoval ji za dostačující.
18. Vadná je část odůvodnění, ve které správní orgány uvádí, že žalobkyně dle svých slov funkci jednatele vykonávat v budoucnu nehodlá a ani vykonávat nemá. Nebylo zjištěno, že žalobkyně obdobné tvrzení během výslechu uváděla. Není tudíž zřejmé, na základě čeho správní orgány tyto skutečnosti zjistily. Soudu se spíše jeví, že jde o závěry správními orgány z výpovědi žalobkyně dovozené.
19. Ze správního spisu vyplývá, že Ministerstvo vnitra za účelem posouzení plnění účelu pobytu předvolalo žalobkyni k výslechu na den 10. 7. 2014. Na základě provedeného výslechu dospělo k závěru, že žalobkyně za danou společnost *de facto* nejedná a funkci jednatele *de facto* nevykonává, jelikož činnost, kterou žalobkyně popsala, neodpovídá samostatnému jednání za společnost a obchodnímu vedení, jak je činnost jednatele vymezena v zákoně č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, v rozhodném znění (dále jen „zákon o obchodních korporacích“). Dále Ministerstvo vnitra na základě dotazu na Úřad práce – krajská pobočka v Brně zjistilo, že žalobkyni nebylo vydáno povolení k zaměstnání u společnosti ARDEU MAX, s. r. o., ač z jejího výslechu vyplynulo, že u ní zaměstnána je. Dospělo tedy k závěru o výkonu nelegální práce.

20. Z výše uvedeného je zřejmé, že zcela dostačujícím důkazem pro shledání obou klíčových důvodů, v jejichž důsledku nebylo povolení k dlouhodobému pobytu prodlouženo, byl výslech žalobkyně ze dne 10. 7. 2014. Soud ovšem po přezkoumání správního spisu a zejména stěžejního důkazu dospěl k tomu, že správní orgány nepostupovaly podle zákona a dospěly k nesprávným závěrům.

a) k plnění účelu pobytu

21. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky provedeného dne 28. 4. 2014 vyplývá, že žalobkyně měla od roku 2009 povolen pobyt nejprve za účelem studia, následně od 20. 5. 2010 do 19. 5. 2012 za účelem účasti v právnické osobě (výkonná manažerka). Poslední povolený pobyt byl udělen od 20. 5. 2012 do 19. 5. 2014 za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Dne 28. 4. 2014 potom podala žalobkyně aktuální žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání.
22. Dle systematického výkladu zákona o pobytu cizinců na věc dopadá ustanovení § 34 odst. 1 písm. b), které je třeba v tomto případě vykládat tak, že *Ministerstvo vnitra neprodlouží cizinci dlouhodobý pobyt, jestliže neplní účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt povolen.* Judikatura se vyjádřila tak (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 Azs 66/2017-29), že smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území České republiky, a to při pokračování v účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti o prodloužení tohoto pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec tento jím deklarovaný účel náležitě využívá. Pokud cizinec nenaplnňuje účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu na území České republiky, je potom na místě jeho žádosti o prodloužení pobytu nevyhovět.
23. Zároveň je nezbytné, aby deklarovaný účel byl naplňován faktickou činností a nikoliv pouze formálně. Je-li tímto účelem například podnikání, nepostačí samotná skutečnost, že cizinec figuruje v obchodním rejstříku, podnikatelská činnost musí být aspoň převážně vykonávána (k tomu se obdobně vyjadřuje Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011–81).
24. Soud má ovšem za to, že je třeba odlišovat situace, kdy je deklarovaný účel „naplňován“ zcela formálně bez vazby na fakticitu (tedy například formálním zapsáním do obchodního rejstříku; formálním držením živnostenského povolení apod.; nicméně bez naplňování dalších znaků „podnikání“) a situace, které sice vykazují určitá i nestandardní specifika, ale zároveň je nelze označit za zcela formální. Soud má za to, že správní orgány v tomto případě chybně vyhodnotily provedený důkaz (výslech žalobkyně), když ho vyložily zcela k tíži žalobkyně a to bez zohlednění řady indicií, které naznačovaly, že se nejedná o typickou snahu o pouhý uměle vytvořený dojem plnění účelu pobytu.
25. Ačkoliv žalobkyně během výslechu uvedla několikrát skutečnosti, ze kterých je zřejmé, že funkci jednatele společnosti vykonává převážně její manžel, nelze dle názoru soudu učinit jednoznačný i závěr o tom, že žalobkyně neplní účel pobytu, kterým bylo „podnikání – účast v právnické osobě“.
26. Ustanovení § 194 zákona o obchodních korporacích stanoví, že *statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným je jeden nebo více jednatelů* a následující ustanovení upravují specifika jednatelské funkce. Například ustanovení § 195 stanoví, že *jednateli přísluší*

obchodní vedení společnosti; § 196 říká, že jednatel *zajišťuje řádné vedení předepsané evidence a účetnictví*, apod.

27. Ze společenské smlouvy, která je obsažena ve správním spise, vyplývá, že ve společnosti vystupují čtyři jednatele (přičemž dva z nich nedostali vízum a jsou v Ázerbájdžánu). Z výpisu z obchodního rejstříku vyplývá, že každý z jednatelů je oprávněn rozhodovat samostatně. Vzhledem ke skutečnosti, že obchodní korporace je subjektem soukromého práva, její konkrétní organizační nastavení je v mezích zákona primárně záležitostí autonomie vůle. Proto nelze oprávněně vyžadovat, aby všichni čtyři jednatele vykonávali své funkce ve zcela stejném rozsahu. Zároveň nelze kategoricky usuzovat na to, že subjekt není jednatelem, pokud nevykonává srovnatelný rozsah činností jako jiný jednatel společnosti. Soud v daném případě dospívá k závěru, že z provedeného výsledku nebylo možné učinit kategorický závěr o tom, že žalobkyně neplní deklarovaný účel pobytu.
28. Soud pro srovnání odkazuje na případy, které byly řešeny v judikatuře správních soudů a ve kterých byl přijat závěr o zcela formální povaze „naplňování“ deklarovaného účelu pobytu. V případě řešeném ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 Azs 66/2017-29, bylo čistě formální jednatelství konstatováno na základě toho, že společnost, u které byl stěžovatel jednatelem, nevykazovala od svého založení žádnou činnost směřující k zisku a ani sám stěžovatel konkrétní podnikatelské výsledky své společnosti nijak nerozvedl. V řízení bylo prokázáno toliko to, že stěžovatelem a jeho manželkou založená společnost vlastní jedinou nemovitost, kterou si manželé od své společnosti pronajímají a při pobytu v České republice v ní bydlí. Pravděpodobně skutkově stejnou věc, ovšem z pohledu manželky, řešily správní soudy v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 11. 2016, čj. 30 A 226/2015, jehož závěry byly potvrzeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2018, čj. 5 Azs 2/2017-36.
29. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2013, čj. 4 As 114/2013-35, byl řešen případ, kdy stěžovatelka deklarovala účel pobytu „účast v právnické osobě“. V daném případě uvedla, že je jednatelkou společnosti, nicméně z výpisu z obchodního rejstříku vyplývalo, že samostatně nemůže provádět žádné úkony, jako většina z uvedených 34 jednatelů, jelikož společnost mohla navenek zastupovat pouze jediná osoba. V daném případě soud schválil závěry správních orgánů ohledně ryze účelového a formálního „plnění“ účelu pobytu.
30. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2015, čj. 3 Azs 160/2015-50, byl řešen případ stěžovatelky, která byla společnicí v obchodní společnosti zabývající se koupí a pronájmem nemovitostí. Společnost vlastnila dva byty, přičemž stěžovatelka se zabývala analýzou trhu nemovitostí a plánovala výpomoc studentům, kteří přijedou do České republiky. Významnou skutečností ovšem bylo, že během relevantní doby (tři roky) stěžovatelka pobývala na území České republiky pouze 40 dní, délka pobytu tedy nebyla dostatečná k naplnění účelu pobytu (podnikání).
31. Lze uvést i příklad z rozhodovací praxe stejného senátu Krajského soudu v Brně, který v rozsudku ze dne 31. 8. 2017, čj. 29 A 123/2015-62, řešil případ, kdy žalobce sice byl zapsán v obchodním rejstříku jako jednatel a v jeho výpisu bylo uvedeno, že může jednat samostatně, nicméně z provedeného výsledku vyplynul pravý opak, totiž že za společnost samostatně jednat nemohl. Zároveň bylo shledáno, že žalobce neznal ani základní skutečnosti podstatné pro jednání za společnost.

32. Soud proto považuje za nutné zdůraznit některé momenty, které vyplývají z provedeního výslechu, a které *aktuálně projednávaný případ odlišují* od výše nastíněných typických případů, kdy docházelo k výkonu funkce jednatele pouze formálně „na papíře“. V první řadě je možno poukázat na to, že činnost společnosti ARDEU MAX, s. r. o., směřovala k vytváření zisku, kterého dosahovala. Žalobkyně byla dle výpisu z obchodního rejstříku jako jednatelka *oprávněna jednat samostatně*, což bylo potvrzeno i v její výpovědi. Z výslechu žalobkyně rovněž nevyplývalo, že by neznala elementární skutečnosti související s předmětnou společností. Rovněž nebylo prokázáno, že by se žalobkyně v relevantní době zdržovala na území České republiky pouze v marginálním rozsahu. Soud má za to, že těmito okolnostem nebyl v daném případě přiznán dostatečný význam, v důsledku čehož správní orgány posuzovaly žalobkyni shodně s výše prezentovanými případy čistě formálního „jednatelství“, popř. podnikání, se kterými se ve své praxi setkávají. Správní orgány kladly výrazně větší důraz na zjištění, že činnosti jednatele vykonává primárně manžel žalobkyně. Dle názoru soudu ovšem popsán skutkový stav s přihlédnutím ke všem jeho specifikům nelze ztotožňovat s případy čistě formálního jednatelství, kdy jedna společnost má více, někdy i několik desítek jednatelů, kteří jsou cizinci a o činnosti společnosti neví téměř nic. S ohledem na výskyt těchto případů v praxi je pro soud pochopitelný přísnější náhled, který zastávají správní orgány. Nicméně v této situaci lze na základě zjištěného skutkového stavu učinit závěr spíše o určité formě „dělbý práce“ mezi manželi – jednatelem společnosti, nikoliv o zcela formalistické povaze funkce jednatele.
33. Z konkrétních tvrzení lze poukázat na to, že žalobkyně například během výslechu několikrát explicitně uvedla, že je jednatelkou společnosti ARDEU MAX, s. r. o. Když uvedla, že je ve firmě zaměstnaná a má s ní smlouvu, předložila dle protokolu o výslechu jako doklad Dohodu o odměně podle Smlouvy o pověření a výkonu funkce jednatele společnosti, která provozuje hostinskou činnost. Z toho je zřejmé, že žalobkyně neužívá důslednou terminologii a v jejím podání pojem „zaměstnání“ a „výkon funkce jednatele společnosti“ splývá. Dále žalobkyně uvedla, že jí nikdo nedává v souvislosti s výkonem funkce pokyny; pokud manžel nemůže, dochází na finanční úřad; na sídle firmy také vyzvedává dopisy. Výslovně uvedla, že je oprávněna podepisovat smlouvy (a podepisovala smlouvu se společností Pepsi), nicméně to nedělá, jelikož tyto věci obstarává zejména manžel. Žalobkyně uvedla, že může disponovat s penězi firmy, uvedla, jakým způsobem si dělí zisk, jaký byl zisk v roce 2013, jaký je základní kapitál společnosti a kde je její sídlo.
34. Soud tedy uzavírá, že se správní orgány dopustily vady řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, když výslech žalobkyně vyhodnotily v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož nepřihlédly pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.
- b) k nelegální práci*
35. Ve vztahu k druhému důvodu, pro který žalobkyni nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu, soud vychází ze svého právního názoru, který vyjádřil ve věci týkající se dlouhodobého pobytu manžela žalobkyně. Krajský soud v Brně se v rozsudku ze dne 4. 9. 2018, čj. 29 A 159/2016-93, ztotožnil s námitkami, vůči nesprávné interpretaci neurčitěho právního pojmu *jiné závažné překážky* (která měla za důsledek subsumpci neodpovídajícího jednání pod tento neurčitý pojem) a vůči posuzování přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

36. Relevantním ustanovením, které bylo ve věci aplikováno, je § 56 odst. 1 písm. j), který v důsledku systematické interpretace zákona o pobytu cizinců dopadá i na řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Relevantní ustanovení říká, že *Ministerstvo vnitra prodloužení k dlouhodobému pobytu cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
37. Předně je třeba říci, že žalobkyně žádala o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z *titulu výkonu funkce jednatele společnosti ARDEU MAX, s.r.o.,* přičemž dle výše vyjádřeného názoru soudu není možné konstatovat, že by tuto funkci žalobkyně nevykonávala.
38. Soud si je vědom, že *jiná závažná překážka* je neurčitým právním pojmem, a přezkum soudu je v této souvislosti do určité míry omezený. Provádění výkladu tohoto pojmu však klade na správní orgány zvýšené nároky. Soud je toho názoru, že v tomto řízení došlo ze strany správních orgánů k pochybení, jelikož nevyhodnotily řádně veškeré skutečnosti, které vyšly najevo v souvislosti s nelegálním zaměstnáním žalobkyně a nezjistily skutkový stav bez důvodných pochybností.
39. To, že žalobkyně vedle povinností jednatele vykonávala dle aktuální potřeby i práci, která je předmětem činnosti této společnosti, tedy připravovala jídlo a obsluhovala zákazníky při prodeji přes okénko, bylo správními orgány zohledněno jako dominantní skutečnost. Dle názoru soudu správní orgány opomněly zvažovat specifika nelegální práce žalobkyně a zejména dostatečně nezvážily závažnost tohoto jednání s ohledem na okolnosti případu. V první řadě bylo třeba vyjít ze skutečnosti, že žalobkyně vykonává funkci jednatele ve společnosti, která se zabývá hostinskou činností (přičemž soud opět zdůrazňuje, že má za to, že nebyl prokázán opak). V řízení také nebylo zjištěno, že by žalobkyně kromě odměny za práci jednatele za další činnost pobírala v relevantní době další odměnu.
40. Soud nesnižuje závažnost a protiprávnost jednání, které naplňuje znaky nelegální práce, má ovšem za to, že v posuzovaném případě by po zvážení všech relevantních okolností, nebylo možné dospět k závěru, že se jedná o jednání takové intenzity naplňující obsah pojmu *jiné závažné překážky*, která by znemožňovala prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Nutnost zvažovat různou intenzitu nelegální práce vyplývá například i z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, čj. 11 A 168/2017-47. Přestože zákon o pobytu cizinců považuje výkon nelegální práce za důvod ke správnímu vyhoštění, nelze ani v tomto případě odhlížet od konkrétní intenzity a závažnosti daného jednání ve vztahu k ukládanému opatření.
41. Dále dle názoru soudu správní orgány pochybily také při zvažování přiměřenosti dopadů rozhodnutí na život cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení říká, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.* K aplikaci tohoto ustanovení dojde v případě, že jiná část zákona o pobytu cizinců posuzování přiměřenosti ukládá (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30). V takovém případě § 174a usměrňuje volnost správní úvahy správních orgánů a jeho důsledným dodržením má být zajištěna

přiměřenost rozhodování ve věcech pobytu cizinců. V aktuálně posuzované věci nutnost zkoumat přiměřenost vyplývá z ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 44a odst. 3 a s § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

42. V této souvislosti soud nesouhlasí s provedeným posouzením přiměřenosti rozhodnutí, které vychází z předpokladu, že k odstěhování bude nucena celá rodina, tudíž právo na rodinný život nebude dotčeno. Tento přístup opomněl vzít v potaz komplexní integraci rodiny žalobkyně (včetně vazeb jejích dětí na území apod.). Další důvod pro pozitivní závěr o přiměřenosti napadeného rozhodnutí byl spatřován v závažnosti jednání, kterého se žalobkyně měla dopustit. Soud má ovšem důrazné pochybnosti o skutečné společenské škodlivosti a intenzitě shledaného jednání, které ostatně vyjádřil již výše. Domnívá se, že i za účelem *přiměřenosti* rozhodnutí správního orgánu bylo na místě důkladnější zohlednění závažnosti a druhu jednání žalobkyně, zejména s ohledem na specifické konkrétní okolnosti její „nelegální práce“. I z tohoto ohledu napadené rozhodnutí žalované nemohlo obstát.

VII. Závěr a náklady řízení

43. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako důvodnou. Proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního pro nezákonnost. V následujícím řízení bude žalovaná vázána právním názorem soudu ve smyslu § 78 odst. 5 soudního řádu správního.
44. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
45. Žalobkyně měla v řízení o žalobě plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna advokáta žalobkyně a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 soudního řádu správního a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V tomto případě za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepis žaloby, sepis repliky žalobkyně) ve výši 3 x 3 100 Kč a tři režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč, tedy celkem 10 200 Kč. Protože advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního o částku 2 142 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (3 000 Kč) a za návrh na přiznání odkladného účinku (1 000 Kč) v celkové výši 4 000 Kč. Celkem jí tedy vůči žalované byla přiznána náhrada nákladů ve výši 16 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. října 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu